

Sygn. akt III KK 280/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

Protokolant Elżbiea Wawer

w sprawie **R. S.** ,

skazanego za czyn z art. 244 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 26 lutego 2020 r.,

kasacji wniesionej na niekorzyść skazanego przez Ministra Sprawiedliwości -
Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w E.

z dnia 6 września 2018 r., sygn. akt II K (...)

**1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w E.;**

**2. wydatkami związanymi z rozpoznaniem kasacji obciąża
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w E. wyrokiem z dnia 6 września 2018 r., sygn. akt II K (...),
uznał R.S. za winnego popełnienia czynu z art. 244 k.k.
i wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku). Na podstawie

art. 42 § 1a pkt 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat (pkt II wyroku) oraz zasądził od R. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Wyrok ten został wydany na skutek uwzględnienia wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

Wyrok uprawomocnił się z dniem 14 września 2018 r.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone w całości kasacją Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego wniesioną na niekorzyść skazanego. Zarzucono w niej „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 §§ 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o wydanie wobec R. S. wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, który zawierał uzgodnioną uprzednio ze skazanym propozycję orzeczenia za zarzucony mu czyn określony w art. 244 k.k. kary 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności przy jednoczesnym wydaniu w dniu 6 września 2018 r. na posiedzeniu bez przeprowadzenia rozprawy, wyroku skazującego R. S. za powyższy czyn na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, co stanowiło rażące naruszenie warunków ugody zawartej pomiędzy oskarżycielem publicznym, a skazanym”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w E. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, wobec czego mogła zostać rozpoznana w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Skarżący trafnie wskazał na rażące naruszenie przez Sąd Rejonowy w E. przepisów prawa karnego procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku.

R. S. stanął pod zarzutem popełnienia czynu z art. 244 k.k. Czyn został popełniony w dniu 9 kwietnia 2018 r. Wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy z dnia 26 czerwca 2018 r., uzgodniony ze skazanym, zawierał propozycję wymierzenia kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich

pojazdów mechanicznych przez okres 3 lat oraz zasądzenia kosztów i opłat sądowych.

Sąd Rejonowy w E. na posiedzeniu w dniu 6 września 2018 r. uwzględnił wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, jednak w wyroku orzekł karę inną niż proponowana w tym wniosku. W trakcie posiedzenia nie doszło do modyfikacji wniosku prokuratora złożonego trybie art. 335 § 1 k.p.k. (k. 39 akt II K (...)) – protokół posiedzenia).

Zgodzić się należy ze skarżącym, że zmieniając uwzględniony wniosek prokuratora o skazanie bez rozprawy złożony w trybie art. 335 § 1 k.k., Sąd Rejonowy dopuścił się rażącej obrazu prawa procesowego. Jak zostało to już podkreślone w wielu judykatach Sądu Najwyższego, sąd, do którego oskarżyciel publiczny kieruje wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k., z uwagi na treść art. 343 § 7 k.p.k., zobowiązany jest do szczegółowej kontroli tego pisma procesowego. W ramach tej kontroli konieczne jest sprawdzenie, czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają w zgodzie z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie pozostają w sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa materialnego i procesowego. Niezgodność wniosku z treścią tych norm, a przez to jego wadliwość, skutkuje niemożliwością jego uwzględnienia, co rodzi konieczność postąpienia po myśli art. 343 § 7 k.p.k., chyba że w toku posiedzenia, za zgodą oskarżonego zostanie dokonana stosowna modyfikacja wniosku, konwalidująca nieprawidłowości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2018 r., IV KK 454/18; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018 r., II KK 99/18).

Zgodnie z treścią wniosku, jak i wcześniejszymi uzgodnieniami dotyczącymi kary, jej wymiar określono na 4 miesiące pozbawienia wolności. Wobec tego orzeczenie przez Sąd Rejonowy w E. kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności stanowiło naruszenie treści wniosku, uzgodnionego i zaakceptowanego zarówno przez oskarżonego, jak i prokuratora (k. 14, k. 27 akt II K (...)).

Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy był związany treścią wniosku, co oznaczało, że potrzeba dokonania jakichkolwiek zmian musiała być uzależniona od zgody wyrażonej przez strony. Wydanie orzeczenia odbiegającego od uzgodnień poczynionych pomiędzy oskarżycielem publicznym a oskarżonym

stanowi rażące naruszenie art. 343 § 6 i 7 k.p.k., mające istotny wpływ na treść orzeczenia.

Z uwagi na dopuszczenie się przez Sąd Rejonowy wskazanego powyżej uchybienia, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Uchylenie w całości wadliwego wyroku wynika ze specyfiki postępowania wszczętego w trybie konsensualnym, w którym do czasu rozpoczęcia rozprawy, zgodna wola stron może zdecydować o wymiarze kary.

Orzeczenie o wydatkach uzasadnia treść art. 638 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.